

Sygn. akt VU 188/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Przybyłko

Protokolant: Ewelina Cyrkot

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 roku w Legnicy

sprawy z wniosku W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 grudnia 2012 roku

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 27 grudnia 2012 roku, znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. G. prawo do emerytury od dnia 20 listopada 2012 roku,

II. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy prawa do świadczenia.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na mocy decyzji z dnia 27 grudnia 2012r. odmówił W. G. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że zgodnie z art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy w ilości co najmniej 25 lat. Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki nabycia prawa do emerytury ustala się na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia „Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na

podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2). Zgodnie z tym wzorem zakład pracy ma obowiązek w wydanym pracownikowi dla celów emerytalnych świadectwie pracy określić rodzaj pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji w/w rozporządzenia, podać stanowisko pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego lub uchwały właściwego ministra oraz wskazać okres, w którym praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zdaniem organu rentowego W. G. nie spełnia wymienionych warunków, ponieważ udowodnił 5 dni pracy w szczególnym charakterze wobec wymaganych 15 lat. Zakład podał, że nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia:

- od 6 października 1980r. do 4 lutego 1985 r. w (...) S.A. w L., ponieważ podany w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 listopada 2012r. charakter pracy nie jest zgodny z rozporządzeniem RM z 7 lutego 1983r., ponadto podane stanowisko pracy jest niezgodne z obowiązującymi przepisami branżowymi,
- od 20 stycznia 1987r. do 22 czerwca 1990r. w Zakładzie (...) i
- od 2 lipca 1990r. do 10 sierpnia 1994r. w Przedsiębiorstwie (...) w L. na podstawie dokumentacji źródłowej, ponieważ nie można ustalić rodzaju wykonywanej pracy zgodnie z przepisami rozporządzenia RM oraz przynależności resortowej pracodawców,
- od 30 sierpnia 1995r. do 11 kwietnia 1997r. w (...) Spółdzielni (...) w L., ponieważ podany w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 kwietnia 1997r. charakter pracy nie jest zgodny z rozporządzeniem RM z 7 lutego 1983r., ponadto stanowisko pracy nie jest określone ściśle według przepisów branżowych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu podał, że wykonywał prace w szczególnych warunkach w okresach nie uznanych przez organ rentowy, zgodne z cytowanym Rozporządzeniem RM, tj. prace palacza kotłów wysokoprężnych. Nadto domagał się uwzględnienia jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia:

- od 5 września 1968r. do 11 maja 1970r. (...) – doręczyciel,
- od 26 kwietnia 1979r. do 4 września 1980r. Zakłady (...) – ślusarz – pomocnik palacza,
- od 1 kwietnia 1985r. do 13 czerwca 1986r. (...) Zakłady (...) – palacz kotłów wysokoprężnych.

Na potwierdzenie charakteru pracy w szczególnych warunkach we (...) Zakładach (...) wnioskodawca wskazał świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Nadto poinformował, że na dzień 1 stycznia 1999r. wnioskodawca udowodnił 25 lat i 10 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, przystąpił do OFE, ale wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa, nie pozostaje w stosunku pracy, osiągnął wiek 60 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G., s. K., urodził się (...), w C., na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił 25 lat i 10 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa, nie pozostaje w stosunku pracy.

W okresie od 5 września 1968r. do 11 maja 1970r. był zatrudniony w Urzędzie (...)w K.jako doręczyciel wiejski. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, pocztę odbierał z(...), a następnie rozwoził ją rowerem na terenie wsi: G., Z., B., S.Duże, S., P..

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy,

- dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy,

- przesłuchanie wnioskodawcy k. 39v.

W okresie od 6 października 1980r. do 4 lutego 1985r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. w L., na stanowisku palacza i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”.

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy (świadcstwo pracy wykonywanej w szczególnych warunkach k. 51).

W okresie od 20 stycznia 1987r. do 22 czerwca 1990r. wnioskodawca pracował w Zakładzie (...), gdzie był zatrudniony na stanowisku maszynisty kotła, w pełnym wymiarze czasu pracy. Do jego obowiązków należało m.inn. uruchamianie kotłów zgodnie z instrukcją, prowadzenie eksploatacji kotłów zgodnie z przepisami, stała kontrola wskazań aparatury kontrolno – pomiarowej, obsługa węzłów cieplnych, wymienników ciepła, obsługa pomp zasilających, odmulanie kotłów.

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy,

- dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy.

W okresie od 2 lipca 1990r. do 10 sierpnia 1994r. wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w L. jako palacz kotła wysokoprężnego, pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy,

- dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy.

W okresie od 30 sierpnia 1995r. do 11 kwietnia 1997r. W. G. był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał prace palacza kotłów przemysłowych.

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy (świadcstwo pracy i pracy w szczególnych warunkach k. 27).

W okresie od 1 kwietnia 1985r. do 13 czerwca 1986r. wnioskodawca był zatrudniony we (...) Zakładach (...), jako palacz kotłów wysokoprężnych. Obsługiwał kotły, które dawały parę do pomieszczenia, w którym suszyły się dachówki. Kotły były parowe, opalane węglem. Do obowiązków palacza należało też przywieźć węgiel, wyczyścić szlakę z paleniska, wywieźć ją , odmulić kocioł, a następnie palić w tych kotłach.

d: - dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy,

- zeznania świadków: A. D. k.38v, J. L. k. 39, J. W. k. 38.

W dniu 20 listopada 2012 r. W. G. złożył wniosek o emeryturę.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt.1, tj. innym niż 65 lat dla mężczyzn. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z mocy art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej cytowane przepisy znajdują zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1.01.1999r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W sprawie bezspornym był fakt, że na dzień 1 stycznia 1999r. wnioskodawca posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, nie pozostaje w stosunku pracy, a w dniu (...) ukończył wiek 60 lat.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiada nadto 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zaznaczyć przy tym należy, że okres ten może przypadać wyłącznie do dnia 31 grudnia 1998r. (art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej).

Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony nie spełnia tego warunku, ponieważ nie udowodnił wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem organu rentowego ubezpieczony wykazał jedynie 5 dni takiej pracy. Zakład podał, że nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia:

- od 6 października 1980r. do 4 lutego 1985 r. w (...) S.A. w L., ponieważ podany w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 listopada 2012r. charakter pracy nie jest zgodny z rozporządzeniem RM z 07 lutego 1983r., ponadto podane stanowisko pracy jest niezgodne z obowiązującymi przepisami branżowymi,
- od 20 stycznia 1987r. do 22 czerwca 1990r. w Zakładzie (...) i
- od 2 lipca 1990r. do 10 sierpnia 1994r. w Przedsiębiorstwie (...) w L. na podstawie dokumentacji źródłowej, ponieważ nie można ustalić rodzaju wykonywanej pracy zgodnie z przepisami rozporządzenia RM oraz przynależności resortowej pracodawców,
- od 30 sierpnia 1995r. do 11 kwietnia 1997r. w (...) Spółdzielni (...) w L., ponieważ podany w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 kwietnia 1997r. charakter pracy nie jest zgodny z rozporządzeniem RM z 7 lutego 1983r., ponadto stanowisko pracy nie jest określone ściśle według przepisów branżowych.

Wnioskodawca wskazywał natomiast, że w spornych okresach wykonywał prace zgodne z cytowanym Rozporządzeniem RM z 7 lutego 1983r., tj. prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, ponadto, że w okresach zatrudnienia: na (...) pracował jako doręczyciel (w K.), a we (...) Zakładach (...), jako palacz kotłów wysokoprężnych.

Zgodnie z treścią § 2 Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zakład pracy winien wydać pracownikowi zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach, opierając się wyłącznie na posiadanej dokumentacji. Dokument taki jest podstawowym dowodem wykonywania tego rodzaju pracy dla organu rentowego rozpoznającego wniosek o emeryturę. Natomiast nie ulega wątpliwości – w świetle stanowiska reprezentowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego – że w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984r., III UZP 48/84, niepubl.). Również w uchwale z dnia 10 marca 1984r. (III UZP 6/84, niepubl.) Sąd Najwyższy wyraźnie orzekł, że okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą być ustalone w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż zaświadczenie zakładu pracy.

Stanowisko to pozostaje w zgodzie z przepisem § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń, który stanowi, że „okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy, lub gdy ubezpieczony dysponuje prawidłowym według niego świadectwem, lecz jego treść kwestionowana jest przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Z tych przyczyn w rozpoznawanej sprawie Sąd uznał za dopuszczalne dowodzenie przez wnioskodawcę faktu zatrudnienia w szczególnych warunkach wszelkimi dostępnymi w procesie cywilnym środkami dowodowymi, w szczególności przy pomocy dokumentów zgromadzonych w jego aktach osobowych, zeznań świadków, czy też przesłuchania samego wnioskodawcy.

Na wstępie należy wskazać, że nazwa zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska w spornych okresach nie znaczenia w świetle przepisów cytowanego Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., gdzie jest mowa o wykonywaniu **prac** w szczególnych warunkach, a nie o zatrudnieniu na stanowiskach zaliczanych do szczególnych. W Wykazie A stanowiącym załącznik do tego Rozporządzenia zawarto wykaz prac w szczególnych warunkach i w poszczególnych działach oraz pozycjach określono rodzaj prac, a nie nazwy stanowisk. Z tego względu należało przede wszystkim rozważyć, jakiego rodzaju prace wnioskodawca wykonywał w spornych okresach.

Jak wynika ze świadectwa pracy i dokumentów z akt osobowych (...) S.A. wnioskodawca w okresie od 5 września 1968r. do 11 maja 1970r. był zatrudniony w Urzędzie (...) w K. jako doręczyciel wiejski. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Poczte rozwoził jeżdżąc rowerem. Prace doręczycieli przesyłek pocztowych i telegramów, którzy nie używają do pracy samochodów jest pracą wykonywaną w szczególnych warunkach, wymieniona w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. , w Dziale VIII, poz. 22. Jest to okres wynoszący **1 rok, 8 miesięcy i 7 dni.**

Zdaniem Sądu, okres ten winien zostać uwzględniony również w wymiarze ogólnego stażu. W dokumentach znajdujących się w aktach osobowych z okresu w/w zatrudnienia wnioskodawcy tj. notatki z dowodu osobistego, zapytania o karalność, znajdują się dane osobowe wnioskodawcy, a więc imię i nazwisko: W. G., s. K., data i miejsce urodzenia tj. (...) w C., miejsce ówczesnego zamieszkania K.. Wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 10 grudnia 1012r. sporządzone przez pracodawcę potwierdzające te dane.

W kolejnych, kwestionowanych przez organ rentowy okresach pracy w szczególnych warunkach , tj. od 6 października 1980r. do 4 lutego 1985r. w (...) S.A. w L. i od 30 sierpnia 1995r. do 11 kwietnia 1997r. w (...) Spółdzielni (...) w L. wnioskodawca wykonywał prace palacza.

Wynika to ze świadectw pracy i wykonywania prac w szczególnych warunkach znajdującego się w aktach emerytalnych. W ocenie Sądu były to prace wymienione w Wykazie A stanowiącym załącznik do cytowanego Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego wymienione w dziale XIV pod poz. 1. Błędne wskazanie podstawy przez pracodawcę, zdaniem Sądu, nie może skutkować nie uznaniem tych okresów jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Okres ten wynosi: **3 lata, 5 miesięcy i 4 dni** w (...) S.A i **1 rok 7 miesięcy i 13 dni** w (...) Spółdzielni (...) w L..

Sąd zaliczył również wnioskodawcy jako prace wykonywane w szczególnych warunkach okresy: od 20 stycznia 1987r. do 22 czerwca 1990r. w Zakładzie (...) oraz od 2 lipca 1990r. do 10 sierpnia 1994r. w Przedsiębiorstwie (...) w L.. Wnioskodawca wprawdzie nie posiadał za te okresy świadectw pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, lecz w wyniku postępowania dowodowego, w szczególności analizy dokumentów z jego akt osobowych: umów o prace, kolejnych angaży Sąd doszedł do przekonania, że w w/w spornych okresach W. G. wykonywał prace maszynisty kotła i palacza kotła wysokoprężnego. Prace te, są wymienione w dziale XIV pod poz. 1 Wykazu A. Okresy te wynoszą odpowiednio: **3 lata, 5 miesięcy i 4 dni** i **4 lata, 1 miesiąc i 10 dni**.

Sąd ponadto uznał jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1 kwietnia 1985r. do 13 czerwca 1986r. we (...) Zakładach (...), wnioskodawca był tam zatrudniony jako palacz kotłów wysokoprężnych. Obsługiwał kotły, które dawały parę do pomieszczenia, w którym suszyły się dachówki. Kotły były parowe, opalane węglem. Do obowiązków palacza należało też przywieźć węgiel, wyczyścić szlakę z paleniska, wywieźć ją, odmulić kocioł, a następnie palić w tych kotłach. Potwierdzili to słuchani świadkowie, którzy w tym czasie byli zatrudnieni z wnioskodawcą. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków ponieważ były jasne, spójne. Jest to okres w wymiarze **1 roku, 2 miesięcy i 13 dni**.

Tym samym do uznanego przez organ rentowy okresu zatrudnienia w szczególnym charakterze w ilości **5 dni** należało doliczyć okres **15 lat, 5 miesięcy i 21 dni**, co daje łącznie **15 lat, 5 miesięcy i 26 dni** pracy w szczególnych warunkach.

Fakt wykonywania wyżej wymienionych prac w spornych okresach nie budzi wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów z dokumentów, zeznań świadków. Co do ustalenia okresów, w jakich wnioskodawca wykonywał poszczególne prace Sąd opierał się w szczególności na dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych i emerytalnych. Zeznaniami świadków - którzy pracowali razem z wnioskodawcą i w tym samym czasie - łączącym się w spójną i logiczną całość z twierdzeniami wnioskodawcy, a także przesłuchaniu wnioskodawcy Sąd dał wiarę w tym zakresie, w jakim korespondowały one z dowodami w postaci dokumentów.

Podkreślić przy tym należy, że brak wskazania zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska w przepisach branżowych nie ma istotnego znaczenia dla oceny Sądu. Wprawdzie § 1 ust. 2 cytowanego Rozporządzenia zawiera delegację dla właściwych ministrów do ustalenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, jednakże w ocenie Sądu, Rada Ministrów nie ma kompetencji w takim zakresie. Przedmiotem wykładni są wyłącznie przepisy ustawy i wydane na jej podstawie akty wykonawcze. Uściślenia dokonane w innym okresie przez właściwych ministrów, polegające na ustaleniu wykazów stanowisk, na których wykonywana jest praca w szczególnych warunkach, nie mają w obecnym stanie prawnym wartości normatywnej, ale wyłącznie informacyjną, pomocniczą. W rezultacie zatem o spełnieniu przesłanki "praca w szczególnych warunkach" przesądza wyłącznie wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach "A" i "B" do rozporządzenia z 7 lutego 1983r., które stanowią integralną część rozporządzenia jako aktu wykonawczego, niezależnie od tego, w jakim zakładzie praca taka była (lub jest) wykonywana.

W ocenie Sądu wnioskodawca udowodnił, że legitymuje się **ponad 15-letnim** okresem pracy w szczególnych warunkach.

W tej sytuacji Sąd już nie prowadził postępowania dowodowego odnośnie zatrudnienia od 26 kwietnia 1979r. do 4 września 1980r. Zakłady (...) – ślusarz – pomocnik palacza.

W związku z dokonanymi powyżej ustaleniami uznać należy, że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 20 listopada 2012r., tj. od dnia złożenia wniosku.

W punkcie II wyroku, Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy prawa do świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Wnioskodawca bowiem nie posiadał świadectw pracy wykonywanej w szczególnych warunkach we wszystkich spornych okresach, wskazał też inne okresy wykonywania takiej pracy (okresy podane we wniosku o emeryturę opiewały na 13 lat, 7 miesięcy i 28 dni). Dopiero w wyniku przesłuchania świadków i analizy dokumentacji zawartej w aktach osobowych wnioskodawcy dotyczących jego zatrudnienia możliwe było dokonanie oceny charakteru prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach i zakwalifikowanie tych prac według obowiązującego wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując, Sąd uznał, iż - wydając zaskarżoną decyzję - organ rentowy nie popełnił błędu, za który ponosi odpowiedzialność. Tym samym, ZUS nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy prawa do świadczenia.